

питања. Треба рећи да од свог настанка који прати и настанак политичке власти, односно државе која ту власт ставља у одређени поредак, уставно право није било чисто правне садржине. Оно је дуго имало и ширу садржину и обухватало разне норме економског, политичког и социјалног живота, па чак било и помешано са разним нормама религиозног и нерационалног карактера да би рационални и писани карактер добило са првим истакнутим политичко-правним актима цивилизације. Када се потпуно издиференцирало и развило као посебна грана права (углавном у XVII веку), уставно право је од почетка имало идеолошко значење и означавало је либерални политички режим у коме постоји и поштује се устав као симбол и услов политичке слободе.

Од тада, а нарочито с јачањем модерне државе уставно право се бавило, а и данас се бави, уставом, његовим нормама које одређују основе државне и друштвене организације. То важи како за уставно право уопште, тако и за уставно право сваке поједине државе. И у једном и другом случају то би било позитивноправно одређење, значење уставног права као посебне гране права или дела правног система. Поред овог, постоји и социолошко-политичко или материјално значење уставног права и то би било право које живи, постоји у стварности, са већим или мањим подударањем (неподударањем) са оним што је формално и прокламовано. Оба ова значења уставног права припадају истој категорији појмова јер се тичу стварности, више или мање оствареног света појава и као такви се разликују од уставног права као научне дисциплине, теоријског или научног појма уставног права.